

ρίαν. Ὁ εὐχαρὶς οἰκοδεσπότης καὶ ἔτρεφε καὶ ἐπότιζεν αὐτὸν δαψιλῶς, ὁ δὲ φιλοξενούμενος, ἐν τῇ μέθῃ οὐδὲν ἄλλο ἐσκέφθη περὶ τῶν ἐλατηρίων τῆς προσφερομένης αὐτῷ φιλοξενίας. Ἀπλῶς μόνον ἐπωφελεῖτο αὐτῆς, ὡς ἐγκαταλειμμένος τις καὶ ἀνίσχυρος, ὅστις τοσοῦτον ἤδη κατέπεσεν ἠθικῶς, ὥστε ἀδιαφορεῖ περὶ τοῦ τίς τρέφει καὶ ποτίζει αὐτόν, ἤρκει αὐτός νὰ εἶνε κεκορεσμένος καὶ μεθυσμένος. Οὕτω παρήλθον ἑβδομάδες τινές, καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Κόροβοφ ἐπὶ τοσοῦτον ἐπρόφθασεν ἤδη νὰ ἐξοικειωθῆ καὶ φιλιωθῆ πρὸς τὸν εὐεργετικὸν σύμτροπον, ὥστε τὸν θεώρει ὡς τὸν κράτιστον τῶν φίλων του, ἀπετείνεται πρὸς αὐτὸν ἐνικῶς, καὶ δι' ὅλης τῆς εὐπίστου καὶ ἀκάκου καρδίας του ἐνεπιστεύετο εἰς τὴν «ὑψηλὴν, ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν προσωπικότητα» ἐκείνου. Οἱ ἀνευ χαρακτῆρος ἄνθρωποι, εὐκόλως ἀείποτε παραδίδονται εἰς τὴν τοιοῦτου εἶδους ἀγάπην, τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς τοιαύτας σχέσεις, ἔνεκα τῆς καρδίας καὶ τῆς ἀπλοτητός των, ἰδίᾳ, κατὰ τὴν νεκρὰν ἡλικίαν, ὅτε ἐν τῇ καρδίᾳ ταύτῃ δὲν ἀπεσβέσθη ἔτι ἡ ἐλκυστικὴ πίστις πρὸς τὰ ἰδεώδη, οἰαδῆποτε καὶ ἂν ὦσι ταῦτα, καὶ εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἀνωμολόγει οὗτος τὴν ἐν τῷ Ἀντιζίστροφῳ ὑπάρχουσαν δύναμιν· ἀλλὰ καὶ ἐζηρῶτο ἔτι παρ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Ἀντιζίστροφου ὑλικῶς, καθόσον, ἐκτός τῆς γωνίας καὶ τοῦ τεμαχίου ἄρτου ἄτινα τῷ παρεῖχεν, ἐφωδίαζεν αὐτὸν ἐνίοτε καὶ δι' ὀλίγων χρημάτων. Ἡ ὁμολογία τῆς δυναμῆος καὶ τῆς οὐσιώδους ταύτης ὑποταγῆς ἦτο ἀρκούσα, ὅπως ὁ ἀνίσχυρος Βαλεριανὸς ἀπαρατηρήτως, ἀλλὰ καθ' ὀλοκληρίαν, ὑποταχθῆ, εἰς τὴν ἠθικὴν ὑπεροχὴν ἐκείνου. Ἡ ὑποταγὴ αὕτη ἐξετείνετο μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου καθ' ὃ, ἂν ὁ ἴδιος Ἀντιζίστροφος ἐθαύροτο νὰ πράξῃ τι ἢ νὰ πορευθῆ που, ἢ ὅταν ὁ ὑπὸ τῆς δὲν ἠυκαίρει νὰ ἐκπληρώσῃ ἐπιθυμίαν τοῦ τινος, ἀνευ φιλοφρονήσεων, ἐπωφελεῖτο τῆς παρουσίας τοῦ Βαλεριανοῦ — καὶ ὁ καλομαθημένος Βαλεριανὸς ἀγογγύστως καὶ μάλιστα μετὰ προθυμίας ἀπεστέλλετο ἵνα φέρῃ ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, εἰς τὸ καπνοπωλεῖον πρὸς ἀγορὰν σιγαρέτων, εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον διὰ ποτά, καὶ μάλιστα ὁ ἴδιος προὐκάλει τοιοῦτου εἶδους παραγγελίας. Εἰς ταῦτα συνίσταντο, πανθ' ὅσα ἐν τῇ καταπτώσει του, ἢ δύνατο νὰ τῷ ἀνταποδώσῃ διὰ τὸ ἄσυλον καὶ τὴν θωπιάν.

Ὁ δὲ Ἀντιζίστροφος, καίτοι ἐμέρετο πρὸς αὐτὸν φιλίως, οὐχ ἤττον πάντοτε ἐδίδεν αὐτῷ νὰ αἰσθανθῆ, διὰ διοφύρων σκοτεινῶν ἀλληγορικῶν ὑπαινυγμῶν, ὅτι εἶνε δύναμις, ὅτι κέκτηται κολοσσαίαν, μυστηριώδη ἐπιχειρήσιν, ἰλιαν σοβαρὰς καὶ ὑψηλῆς σημασίας, ὅτι ἔχει μεγάλας σχέσεις καὶ ἐπιρροὴν ὅπως ἰδιαίτοντος χαρακτῆρος, ἀλλὰ ποία ἢ ἐπιχειρήσεις αὕτη καὶ ποῖαι αἱ σχέσεις δὲν ἐσαφηνίζε, προτιμῶν μετ' ἐπιφυλάξεως καὶ αἰνιγματωδῶς νὰ παρασιωπῆ ἀποτόμως διακρίπτων

ἐκάστοτε τὴν συνδιάλεξιν, ὅταν ὁ Κόροβοφ ἀπεπειράτο λεπτομερέστερον νὰ ἐρωτήσῃ αὐτόν.

[Ἐπειτα συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Δὲν εἶχεν ὅμως τελειώσει εἰσέτι καὶ χεὶρ σιδηρὰ ἀρπάσασα αὐτόν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τὸν ἔσειεν ὡς ἀνδρείκελλον, συγχρόνως δὲ ἤκουσε καὶ τὴν βροντώδη φωνὴν τοῦ μαρκησίου, ὅστις ἦτο ἐκεῖ καὶ ἤκουσεν ὅλην τὴν συνδιάλεξιν.

— Τώρα σὲ ἔχω ἐπιτέλους, τῷ ἐφώναξεν, ἄθλιε ληστῆ, ἐντός αὐτῶν τῶν μεγάρων σὰς ἐξασκεῖτε τοὺς ἀχρεῖους σὰς σκοπούς, ἀχρεῖον Νεαπολίτικο σκυλόλογι... Ναί, φώναξε ὅσον θέλεις βοήθειαν, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω πρὶν ἢ ἐκπνεύσης πύθηκε τοῦ Σατανᾶ! καὶ ταῦτα λέγων τὸν ἔριψε μετὰ τοιαύτης ὀρυθῆς, ὥστε ὁ δυστυχὴς ἄββας εὐρέθη ἀνάσθητος εἰς τὰς κλίμακας τοῦ μεγάρου.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ θόρυβος οὗτος ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν τῶν ἐν τῷ μεγάρῳ, Ἐλβετός τις δὲ ἀξιωματικὸς ἀνοίξας παράθυρόν τι ἔκυψεν ἵνα ἴδῃ.

Ἦτο ὁ ταγματάρχης φὸν Μπίρην.

— Τί συμβαίνει; ποῖος εἶνε; ἐφώναξεν.

Ὁ μαρκησίος ἐστράφη ἀμέσως καὶ ἀναγνωρίσας τὸν Ἐλβετόν:

— Ταγματάρχα, τῷ φώναζει, ἄκουσον καλῶς τί θὰ σοὶ εἶπω, ἵνα μὴ αἰτιασθε κατόπιν ἡμᾶς δι' ὅ, τι θὰ συμβῆ. Αὐτός ὁ ἀχρεῖος, ὁ ἄββας Σκαλιόνι, ἔστειλε αὐτὴν τὴν στιγμὴν νὰ δολοφονήσουν τὸν φίλον σου τὸν λοχαγὸν Ἐκαρτ φὸν Χάτβιλ. Ἐ! καὶ θέλεις νὰ μάθης ποῖος παρήγγειλεν εἰς τὸν ἄββαν νὰ τοὺς στείλῃ καὶ ποῖος πληρόνει; ῥώτησε τὴν κόμησσαν τοῦ Σελλαμάρε!

Καὶ ἤρρανίσθη μετὰ τοῦ θορυβοῦντος ὄχλου.

Κ'

Τὸ μεσονύκτιον ἐπλησίαζε καὶ ὄλοεν τὸ πλῆθος ἐπὶ τῶν ὁδῶν ἠῤῥξανεν. Ὅτε ἡ Φελιτσιτά μετὰ τῆς Νίνας ἐπιστρέψασαι εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ρωμαίου, εὗρον αὐτὸν συνδιαλεγόμενον μετὰ τοῦ Σαλθατόρου.

Ὁ Ρωμαῖος ἠγέρθη.

— Φελιτσιτά, τῇ λέγει, διατί τόσο ἀργά;

— Ἦμεθα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, πατέρα, τῷ ἀπῆντησεν ἐκείνη στενοχωρηθεῖσα.

Ὁ πατὴρ ἐφάνη ἱκανοποιηθεὶς δι' ὅ στραφεὶς πρὸς τὸν Μέρλον:

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι, τῷ λέγει.

— Βεβαίως, ἀπόψε μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ λαὸς θὰ ἐξεγερθῆ· δὲν περιμένει παρὰ τὸ συμφωνηθῆν σύνθημα.

— Καὶ ποῖον εἶνε τὸ σύνθημα;

— Ἐὰν παρατηρήσωσιν ὅτι ὁ νεκρὸς τῶν Ἀπόκρεω φέρῃ στολὴν Ἐλβετοῦ ἀξιωματικοῦ, τότε οἱ κώδωνες τῆς Παναγίας θὰ σημάνωσι τὴν ἐπανάστασιν.

— Ἐφρόντισαν δι' ὅλα;

— Ὁ υἱὸς μου ἐφρόντισε — ἡ στολὴ εὐρέθη.

Ἀφνης βοή, ἀναμειγμένη μετὰ φωνῶν καὶ γελώτων, ἤκουσθη ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Ρωμαῖος μετὰ τοῦ Σαλθατόρου ἐξῆλθον ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους τῆς ὁδοῦ ἐκινεῖτο βαδίζον πρὸς τὴν αἰκίαν τοῦ Ρωμαίου ρεῦμα θορυβοῦντος ὄχλου, ὅπερ περιεκύκλου μακρὰ σειρά λαμπάδων καὶ ἐνετικῶν φανῶν ἦτο ἡ κηδεῖα· παραδόξος τῷ ὄντι· τὰ παραδοξότερα τροπάρια ἐψάλλοντο ἀναμιξ μετὰ τὰ εὐθυμότερα τραγουδία· μουσικὴ δὲ εὐθυμος, ὑπὸ προσωπιδοφόρων ἀπαρτιζομένη, ἐπαίανιζε διαρκῶς· εἶχον ἤδη πλησίασει, πρὸς τὴν οἰκίαν καὶ εὐκρινῶς πλέον διεκρίνετο τὸ φορεῖον, ὅπερ διὰ λευκῶν παραπετασμάτων ἐκρυπτε τὸν νεκρὸν τῶν Ἀπόκρεω· ὡς φορεῖς ἐχρησίμευον τέσσαρες καπουτσῖνοι, ὧν οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπαισιῶς ἔλαμπον διὰ μέσου τῶν ὀπῶν τοῦ ράσου· ἄλλοι δὲ τοιοῦτοι, κρατοῦντες λαμπάδας, περιεκύκλουν τὸ φορεῖον καὶ ἐψάλλον· ἀφνης ἔστησαν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ρωμαίου, τὸ δὲ φορεῖον τὸ ἀπέθεσαν πλησίον τῆς θύρας.

Προσωπιδοφόρος τις μοναχὸς ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ Ρωμαίου καὶ εἰσῆλθεν.

Κίνημα ὅμως σπασμωδικὸν τοῦ διέφυγεν ὅτε συνήντησε τὴν Φελιτσιτάν· συνελθὼν ὅμως ἀμέσως τῇ ἐπρότεινε τὸν βραχίονά του.

Ἐκείνη δὲ, στραφεῖσα πρὸς τὸν πατέρα της,

— Ἄχ! πατέρα! τῷ λέγει, ὄχι ἐγώ, ἀλλ' ἄν καὶ καμμιά ἄλλη.

— Ἀλλά, παιδί μου, μὴν ἀρνήσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἀρχαῖον αὐτὸ ἔθιμον· μία κόρη πρέπει ἐξ ἄπαντος νὰ προσφωνήσῃ τὸν νεκρὸν, πρὶν τὸν θάψουν· ἴσα - ἴσα δὲ πρέπει νὰ τὸ θεωρήσωμεν τιμὴν, ὅτι ἐξέλεξαν σὲ μετὰ τῶν ὄλων τῶν ἄλλων! Πήγαινε λοιπὸν!

Ἡ Φελιτσιτά ὑπήκουσε καὶ ἠκολούθησε τὸν προσωπιδοφόρον.

Κλαῦσε! κλαῦσε! ὦραία κόρη,
πέθανε ὁ ἐρωτᾶς σου,
πέθανε ἡ ζωὴ σου ὅλη.

Οὕτως ἐτραγώδει εἰς τῶν μετημφιεσμένων, ἐνῷ ἡ Φελιτσιτά ἐπλησίαζε τὸ φέρετρον. Ρίγος διέτρεξε τὰ μέλη της, ὅτε ἤκουσε τὸ ἐγγύριον ἤσμα, ὅπερ, κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, τῇ ἐφάνη πλῆρες σημασίας δι' αὐτήν. Ἀμέσως ὁμως προσποιήθη ἀδιαφορίαν καὶ ψυχραῖμος ἐτραγώδησε μετ' εὐνην φωνὴν τὴν ἀντιστροφὴν:

Ἦσυχα κοίμου, καυμένη,
πέθαμμένη Ἀποκρηά,
Μὲς τοῦ τάφου σου τὸ κρῶμα
μάρμαρο, μένει θαμμένη
ὄλ' ἡ ἀγάπη κι' ἡ χαρά.

Αϊφνης ὁμως χεῖρ στιβαρὰ ἐδράξατο τοῦ βραχίονος τῆς Φελιτσίτας καὶ τὴν ἔσυρε πλησίον τοῦ φερέτρου· τὸ παραπέτασμα παρεμερίσθη καὶ ὅποια φρίκη! ὅ,τι εἶδεν ἡ Φελιτσίτα δὲν ἦτο ἀχυρίνον ἀνδρείκελλον· οἱ ἀπλανεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς ἠτένισαν τὴν ὠχρὰν ὄψιν νεκροῦ ἐνδεδυμένου ἐλβετικῆν στολὴν· Ἐπὶ τοῦ ἀχυρίνου στρώματος, ἐμπεπηγμένον ἔχον ἐγχειρίδιον καὶ πλέον ἐν τῷ θερμῷ εἰσέτι αἵματι τοῦ ἀπέκειτο τὸ ὠχρὸν πτώμα τοῦ λοχαγοῦ Ἐκαρτο φὸν Χάτβιλ.

— Ἀγάπα τον τώρα ἀνθ' ἑλῆς, τῆ ἐσύρριξε πλήρης μίσους ὁ προσωπιδοφόρος, ὅστις ἦτο ὁ Ἀντωνίνος.

Ἐκτὸς ἐαυτῆς ἡ Φελιτσίτα ἐξέπεμψε φοβερὰν κραυγὴν καὶ ἔπεσε λιπόθυμος. Ὁ δὲ λαὸς ἐν ἀλαλαγμῷ ἤρχιζε νὰ φωνάζη:

— Εἰς τὰ ὄπλα! εἰς τὰ ὄπλα!

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Α. Δ. Χ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΝΝΕΤΑΣ

Διήγημα

[Τέλος]

Ἦτο ὠραία φιλολογικὴ ἀλληλογραφία ἡ Πηνελόπη ἐτέρπετο πολύ. Ἀντήλασσον τὰς σκέψεις τῶν ἀφελέστατα... ἐκεῖνη δὲν ἔγραφε πλέον διὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Κωνσταντῖνον... ἔγραφε διὰ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς χαριστάτας ἐπιστολάς τοῦ καλοῦ τῆς φίλου, ὡς ὠνόμαζε τὸν κύριον Γεώργιον.

— Νομίζω, μοῦ ἔλεγεν ἐνίοτε, ὅτι διαβάζω συνέχειαν κἀνεὸς μυθιστορήματος, ὅταν πέρνω τοῦ Γεώργου τὰ γράμματα. Μοῦ φαίνεται πρόσωπον ἰδιαικὸν ποτὲ δὲν ἐπεθύμησα νὰ τὸν γνωρίσω... Μοῦ φαίνεται πῶς ἂν μάθῃ τὸ ἀληθινὸν ὄνομά μου, — τοῦ ἔγραψα μὲ ξένον ὄνομα — ἂν ἔλθῃ ἐδῶ καὶ τὸν γνωρίσω... θὰ χάσῃ τὸ αἰθερίον τῆς μέρους ἡ σχέσις μας. Ἐξήκολούθει νὰ προσεύχεται ὅταν ἡ τρικυμία ἔδερε τὰς γείτονας κυπαρίσσους, καὶ νὰ κλαίῃ, ὅσαίς ἤκουε ναυάγια — ὁ Κωνσταντῖνος ἠγάπα τὰ ταξείδια — Ἐνίοτε ἔλεγε πικρῶς: — Ὅταν ἔλθῃ ὁ Κωνσταντῖνος πόσους νέους ἔρωτας θὰ ἔχῃ νὰ μᾶς περιγράψῃ... μὲ πόσας νέας κεφαλὰς θὰ στολίῃ τὸ λεύκωμά του!! Αὐτὰ ἀπεδεικνύουν ὅτι δὲν ἐλησημονήθη ὁ Κωνσταντῖνος. Μίαν ἡμέραν μοῦ εἶπε:

— Δὲν θὰ γράψω πλέον πρὸς τὸν Γεώργου.

— Διατί;

— Διότι εἶνε τρέλα νὰ τοῦ γράψω. Δὲν εἶνε φρόνιμον μίαν νέα νὰ γράφῃ πρὸς να νέον, ἔστω καὶ ἐπιστολάς, ὅποια ἦσαν αἱ ἰδικαὶ μου.

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπεν;

— Ἐκεῖνος ὁ ἴδιος.

— Εἶχε τὴν τόλμην;

— Ναί. Δὲν μοῦ τὸ εἶπε μὲν, ἀλλὰ μοῦ τὸ ὑπέδειξε. Φαντάσου, εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του νὰ γράφῃ: «Σὲ ἀσπάζομαι». Δὲν εἶνε ἀπέθεια; μὲ νομίζει βεβαίως κόρην δεχομένην φιλήματα... Ἡ φωνὴ τῆς ἦτο ὑπόκωφος... ἐφαίνετο μόλις πνίγουσα τὰ δάκρυά της. — Δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα ἠθικὴ βίαστος, παρὰ νὰ αἰσθανθῆ κἀνεὶς τὴν ἀξιοπρέπειάν του προσβαλλομένην ἀπὸ πρόσωπον φιλικόν.

Αἱ παρατηρήσεις τῆς ἦσαν ὄρθαι καὶ δὲν εἰμπορέσα νὰ τῆς εἴπω τίποτε. Ἦμην ὁμως βεβαία, ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἔγραφε τίποτε. Εἶχε σιδηρὰν θέλησιν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὴν συνήντησα εἰς τὸν περίπατον· ἦτο ἀδύνατος πολύ, διότι ἀπὸ μηνὸς ὑπέφερε.

— Τοῦ ἔγραψα... μοῦ εἶπε.

— Σὺ τοῦ ἔγραψες;

— Μὴ μ' ἐπιπλήξῃς. Ὁ ἀγνωστος αὐτὸς ἀνθρώπος ἦτο ἡ παρηγοριὰ μου. Τοῦ ἔγραψα τοὺς πόνους μου καὶ μὲ παρηγοροῦσε... τώρα ὅσα τελευτάτα δὲν ἐνόμιζα πλέον τὰς ἐπιστολάς του συνέχειαν μυθιστορήματος... ἀλλὰ ἐπιστολάς ἀγαπητὰς καὶ πολυτίμους. Διέπραξα πολλὰ σφάλματα· καὶ τὸ σπουδαιότερον ἔμαθε τὸ ὄνομά μου... καὶ ὁμως τοῦ γράφω.

— Τί τοῦ ἔγραψες;

— Ὅτι δὲν θὰ τοῦ γράψω πλέον.

— Μὰ αὐτὰ εἶνε ἀσυμβίβαστα πράγματα.

— Ἐπρεπεν ἐπὶ τέλους νὰ τοῦ γράψω.

Ἄν καθὼς γράφῃ ἔλθῃ στὴν Κωνσταντινούπολιν, θὰ φύγω... θὰ ὑπάγω νὰ μείνω πλησίον τῶν συγγενῶν μου εἰς τὴν Ἀνατολήν... εἶμαι ἀδύνατος καὶ θὰ μὲ ὠφελήσῃ ἓνα ταξίδι. Βλέπεις ἔχω ἰσχυρὰν θέλησιν... σὲ ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν θὰ τοῦ γράψω πλέον. Ἐνθυμεῖσαι τὸν ἄλλον ὄρκον ποῦ ἔκαμα;

— Ναί... ποτέ... ποτέ... νὰ μὴ ἀγαπήσῃς. Ἄ... νὰ σοῦ πῶ, Πηνελόπη...

— Λέγε...

— Μήπως φοβεῖσαι διὰ τὸν ὄρκον σου αὐτόν;

— Τί θέλεις νὰ πῆς;

— Μήπως εὐρίσκῃς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ Γεώργου ἐπιφοβὸν διὰ τὸν ὄρκον σου;

— Ὅχι... ἀλλὰ...

Ἐφθάσαμεν ἐμπρὸς εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ταξειμίου... ἐγὼ θὰ ἔμβαινα εἰς αὐτόν, ἐνῶ ἐκεῖνη, ἐπήγαινε στὸ Φερῆ-κιοῦ, διὰ νὰ θυμάσῃ τὸ ἐκκλησάκι τῆς οἰκογενείας Στεφάνοβιχ... ὥστε ἀπεχωρίσθημεν.

Ἐκτοτε ἂν καὶ ἔπρεπε νὰ τοῦ γράψῃ— ἐδόθησαν περιστάσεις, αἱ ὅποια ἀπαιτοῦσαν ἰλίχαις λέξεις ἐκ μέρους τῆς — προτίμησε νὰ φανῆ ἀγενής, παρὰ νὰ γράψῃ. Ἔως τώρα δὲν ἠξέυρω τί συνέβη εἰς τὴν καρδίαν τῆς καλὰ-καλὰ... καὶ τὸ αἴτιον τῆ διακοπῆς τῆς ἀλληλογραφίας αὐτῆς οὔτε ἡ ἴδια τὸ γνωρίζει. Ὅπως δὴποτε... ἔπραξε φρονίμως· αὐτὸ κἀνεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῆ... καὶ ὁ ἴδιος πιστεύω ὅτι θὰ τὸ ἐνόησε.

Τὸ καλοκαίρι ἡ Πηνελόπη ἐταξείδευσε μετὰ τῆς μητρὸς τῆς. Δὲν ἠξέυρω ὁμως

ἂν ὁ καλλιτέχνης ἐπεσεκέρθη τὴν Κωνσταντινούπολιν.

— Καὶ ὁμως ἡ σχέσις μου μὲ τὸν Γεώργου ἦτο αἰθερία, ἀγνωστὰ, μοῦ ἔλεγεν ἡ Πηνελόπη, μὲ ὅλως διόλου σοβαρὸν καὶ σπουδαῖον ὕφος, χαίρω δὲ πολύ, διότι δὲν ἐγνωρίσθημεν. Φυλάττω μετ' εὐλαβοῦς ἀγάπης τὰς ἐπιστολάς του καὶ πιστεύω νὰ μὴ ἔκαυσε καὶ ἐκεῖνος τὰς ἰδικὰς μου. Ὅταν συλλογίζομαι ὅτι, αἰτία τῆς πολυτίμου δι' ἐμὲ αὐτῆς ἀλληλογραφίας ἦτο ἡ ἐκδίκησις!!

Μίαν ἡμέραν μοῦ ἔστειλε ἔχνη χάρτινα γιὰ ἓνα ἐπανωφόρι. Ἦσαν εἰς ἐφημερίδα τυλιγμένα... τὰ ἤνοιξα καὶ ἀμέσως τὸ ὄνομα Γεώργιος Δήμου ἐκτύπησε στὰ μάτια μου.

Ἐὐχαρίστως ἀγγέλλομεν τοὺς γάμους τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνου κυρίου Γεωργίου Δήμου, μετὰ τῆς χαριτοβούτου δεσποινίδος Βασιλικῆς Ἰωαννίδου. Τοῖς νεονύμφουσι εὐχόμεθα βίον μακρὸν καὶ πᾶν θυμῆρες.

Τὸ ἐσπέρως ἐπῆγα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πηνελόπης, ἐφοροῦσε ποδὶὰ τοῦ μαγειρείου καὶ ἔψηνε γλυκό.

Ἐἶδες τίποτε στὴν ἐφημερίδα ποῦ μοῦ ἔστειλες; τῆς εἶπα.

— Ναί, ἀμέσως πῆγα ἐδῶ στὴν ἐκκλησία τῆς ἀγίας Τριάδος καὶ ἔκαμα τὴν προσευχή μου διὰ τὴν εὐτυχίαν των. Ἄχ, Ἀννέτα μου, εἶνε τόσον ἀδύνατος τὸ μέλλον... ἐγὼ, καθὼς ἔξεύρεις, ἐπικαλοῦμαι πάντοτε τὸν Θεὸν εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Δὲν ἔμπορεῖς νὰ φαντασθῆς, Ἀννέτα μου, τί ὑπερήφανος ποῦ εἶμαι... ἡ εὐτυχία τοῦ εὐγενοῦς καλλιτέχνου εἶνε καὶ ἰλιχάκι ἔργον ἰδικόν μου.

— Ἰδικόν σου;

— Ναί... Ἄν δὲν διέκοπτα τὴν ἀλληλογραφίαν... ἂν συγγατένευον νὰ γνωρισθῶμεν καὶ τέλος, ἂν διὰ νὰ ἐπιτύχω τὸν σκοπὸν μου, δὲν κατῴρθονα νὰ πληροφηθῆ, ὅτι αἰτία τῆς γνωριμίας μας ὄλης, ἡ ὅποια εἶχεν ἐξωτερικὸν τόσῳ χαριτωμένον, ἦτο ποταπὴ καὶ ἄλογος ἐκδίκησις... ποῖός ἔξυρει τί θὰ συνέβαινε...

— Πῶς κατῴρθωσες αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Μὲ ἀπλοῦστατον μέσον, τὸ ὅποιον ὁμως δὲν θὰ μάθῃ ἄλλος ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ ἐκεινοῦ. Δὲν εὐρίσκεις λοιπὸν ὅτι εἰργάσθην καὶ ἐγὼ διὰ τὴν εὐτυχίαν του; Τώρα ἔλα νὰ φάγῃς καὶ σὺ ἀπὸ τὸ γλυκό ποῦ ἔψησα διὰ νὰ εὐχηθῆς τοὺς ἀγαπητούς μου νεονύμφους.

Εἶχε πραγματικῶς τὴν ἥρεμον ἔκφρασιν ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος πρὸ ὀλίγου προσνηχῆθη. Τὸ πρόσωπόν τῆς δὲν ἦτο ὠραῖον, ἀλλ' ἐξέφραζε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην οὐρανίαν ἀγαθότητα.

Οἱ ἀκροαταὶ τοῦ «Παραμυθιοῦ τῆς Ἀννέτας», ὅσοι δὲν ἀπεκοιμήθησαν ἀπὸ τὸν πολὺν ἐνθουσιασμόν, ἐλησημονήσαν νὰ ἐρωτήσουν τί ἀπέγεινεν ἡ Πηνελόπη!

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ